

med de bedste Midler eller paa den sømmeligste Maade, alene af Frygt for, at, naar den Tine slaar, da hans Pension skal bestemmes, da kunde et lille Ord af en eller anden Mund have en farlig Indsydelse paa hans Fremtids Skæbne. Ja, det er min Overbeviisning, at der efter den Forsatning, vi nu have faaet, hvori det synes at skulle blive til Alvor, navnlig ogsaa med Ligheden, — at der under den deraf betingede mere bevægelige Tilstand nødvendigt maa gøres noget Sligt, for at Statens Tjenere virkelig skulle kunne føle sig uafhængige, naar de gjøre Ret og Skjel og passe hvad deres er. Og jeg holder for, at, naar man vil sammenligne Tilstandene der, hvor der ellers grundtgen er gennemført en saare høj Grad af Lighed, men hvor en saadan Foranstaltning ikke er truffen med vore Forhold, saa vil vist Ingen fristes til at mene, at vi skulde see længelsfuldt hen til dem. Jeg for min Deel finder idetmindste, hvor Sligt aldeles ikke er Tilfældet, kun to Arter af Tilstande at tale om. Den ene er Tilstanden, saaledes som den er i Tyrkiet, hvor der ganske rigtigt altid har været den fulde store Lighed, hvor den Samme, der sidder nederst den ene Dag, sidder efter Monarchens Løne høiest den anden Dag, og hvor Embedsmanden da heller ikke plager de Skatteydende med sin Gage, idetmindste forsaavidt han skulde have den igjennem Statskassen, men hvor han derimod rigtignok behandler de Skatteydende som en Svamp, eller som den Deel af den store Svamp, der i Særdeleshed er ham betroet, og presser saalænge og saameget, som han kan, for saa igjen at behandles paa samme Maade af højere Bedkommende. Og paa den anden Side staaer Nordamerika, hvor ogsaa den fulde Lighed allerede længe er tilstede, og hvor den demokratiske Bevægelighed i højeste Grad giver sig tilkjende, men hvor det, netop fordi Embedsstanden er aldeles afhængig, efter Alt, hvad de, der kjende Forholdene, vidne desangaaende, er ganske vit-

terligt, at den er nærved at være foragtelig, ligesom den er nærved at være foragtet. Jeg kan ikke troe, at det paa nogen Maade skulde være nogen Dannemands Dnske, at selv den fjerneste Lighed med nogen af disse Tilstande skulde fremkomme i vort Fædreland; og jeg kan ikke vente Andet, end at noget Sligt vil fremkomme, dersom det ikke bliver Alvor, hvad Grundloven har fordret i saa Henseende, at Embedsstanden stiftes en uafhængig Stilling, navnlig ogsaa ved en rimelig og ordentlig Pensionstloy, og derfor — fordi man ikke saa let kan kjøbe borgerlig Orden og Sikkerhed for dyrt, og fordi dertil, da vi i denne syndige Verden ikke kunne undvære Embedsmænd, udtræbes en Embedsstand, som man ikke selv skal see ned paa og foragte, derfor stemmer jeg for Loven, derfor vil jeg, skjøndt jeg meget godt seer, at det danske Folk, ved dens Vedtagelse, viser sig endnu gavmildere end de danske Konger, og, at det vel ogsaa kan komme til at føle Byrden af sin Gavmildhed mere end Kongerne forhen af deres, desuagtet stemme for Loven, der nu foreligger os, og navnlig stemme for den Hoved-Paragraph, det nu gjælder, ganske som den er i Udskæft fra Først til Sidst.

Da Ingen begjerede Ordet videre, gif man over til Afstemning, der gav følgende Resultat:

ad § 3.

- 1) Forslag af Udvalget, frafaldet af dette, men optaget af Skoleforstander Sørensen: at efter første Affsnits syvende Linie tilføies: „naar Embedsmanden affediges, førend han har fyldt sit 25de Aar, faaer han i Pension $\frac{1}{10}$ af Gjennemsnitsbeløbet, men at, naar han affediges efter bemeldte Alder, giver Tjenestetiden, forsaavidt den falder efter hans 25de Aar, Pension efter følgende Forhold“:

blev forkastet med 22 Stemmer mod 6, hvorved det af Bjerring stillede Ændringsforslag bortfaldt.